

Praxe Přímé stezky

2

KVĚTOSLAV
MINAŘÍK

Praxe Přímé Stezky 2

Vydavatelská řada PŘÍMÁ STEZKA
svazek 16

CANOPUS

Květoslav Minařík

Praxe Přímé Stezky 2

Z korespondence Květoslava Minaříka
vybrala Zora Šubrtová

CANOPUS
Praha 2012

Editor © Zora Šubrtová

ISBN 978-80-85202-73-1

PŘEDMLUVA

Druhý svazek výboru z korespondence Květoslava Minaříka se zabývá dvěma tématy:

1. Co píše o svém vlastním duchovním vývoji, o metodách a postupech, a jak charakterizuje svou nauku. Zkráceně *O sobě a své nauce*.

2. Jak sám jako duchovní učitel postupoval a jak má postupovat i každý jiný odpovědný duchovní učitel. Výběr individuálních pokynů těm, koho nazýval „hledající“. Tam uvádíme jen takové pokyny, jaké by snad mohly v určitých situacích pomoci i ostatním, kdo se v nich najdou. Zkráceně *Duchovní učitel*.

V tomto svazku uvádíme i jména adresátů. Od doby, kdy byly uveřejňované dopisy napsány, uplynulo v každém případě tolik let, že ani pro poslední ještě žijící adresáty už nemohou být jejich tehdejší problémy aktuální.

Pro větší přehlednost je korespondence rozdělena do kapitol zhruba po desetiletích. Každé desetiletí od r. 1939, ze kdy pocházejí první dochované dopisy, po polovinu r. 1974, kdy byly napsány poslední, mělo své charakteristické problémy. Nepříznivé okolnosti, plynoucí zejména z politické situace a jejich výkyvů, se v dopisech odrážejí:

1939 – 1950 přepadení Československa nacistickým Němcem, rozdělení Československa na dva státy, druhá světová válka s diktaturou nacismu zejména v Protektorátu Čechy a Morava, krátký oddech 1945 – 1948 a nástup další diktatury, tentokrát komunistické.

- 1950 – 1960 komunistický teror trochu se zmírňující koncem desetiletí.
- 1960 – 1970 postupné politické přeměny vrcholící rokem 1968, zdušené sovětskou okupací a následnou „normalizací“ komunistické nadvlády kolem r. 1970.

Květoslav Minařík byl koncem let šedesátých a v letech sedmdesátých nejen velmi fyzicky vyčerpán, ale také vždy znovu zklamáván nedostatečným úsilím i nepochopením těch, kdo se považovali za jeho blízké žáky. Přesto ve svém úsilí nepolevil, jak o tom vypovídá jeho korespondence z období po r. 1968. Z té doby se také zachovaly snad všechny jeho dopisy. Každý rok ze čtyř let sedmdesátých uvádíme jako samostatnou kapitolu.

Ani v posledních měsících života, tedy v prvním pololetí roku 1974, jeho úsilí neutuchá. Aby ještě výrazněji vyniklo, čím se v tomto období přes svůj katastrofální fyzický stav dokázal zabývat, jsou dopisy v r. 1974 řazeny podle měsíců a v každém měsíci podle dat, kdy byly napsány, až do posledního dne měsíce června.

Ve všech ostatních kapitolách jsou dopisy řazeny podle jmen adresátů abecedně a u každého adresáta chronologicky v rámci období.

Vybrané části všech dopisů zveřejňujeme v původním znění bez jakýchkoli úprav, jen pravopis je přizpůsoben současné normě. Všechny výrazy i slovní a větné vazby zůstaly nezměněny v té podobě, jak je Květoslav Minařík napsal. Slova tištěná kurzivou zvýraznil sám autor.

Přejeme čtenářům, kteří budou tuto knihu studovat, aby z ní dokázali čerpat pomoc na Cestě, kterou pro ně objevil, prošel a popsal Květoslav Minařík.

V červnu 2007

Zora Šubrtová

1. část

O sobě a své nauce

MÍSTO ÚVODU

(Úryvek krátké práce Závěr z r. 1973¹)

Já jsem význam rozdělení subjektu a objektu pochopil hned při první realizaci, před 47 lety. Jenže mystická cesta není dána počiny vůle, nýbrž stavy bytí. Musel jsem dbát na situaci vytvořenou stavu první realizace, a proto osvobozenou již mysl ponořit do bytí, abych je praxí bhakti proměnil z lidského na božské. Druhá realizace, jež ukázala život jako prostou pulsaci vždy neklidného bytí i duševnosti, mne stejně jako každého jiného přinutila slučovat kvality bytí. To znamená slučovat neklidnou duševnost s pojmem nebo ideou hmoty, dokud se vědomí zase neodloučí od této pulsace do té míry, že subjekt a objekt vyniknou jakožto projevy na sobě zcela nezávislé, projevy samé o sobě.

K tomuto dovršení došlo až nyní. A zase se tu potvrzuje mé poznání z procesu první realizace: udrželi-li subjekt svou nezávislost na objektu, čímž se soustřeďování stane sice zcela dokonalým, ale velmi obtížným, může se právem považovat za vládce přírody. Ukazatele toho nemíním popisovat. Chci jen doložit, že teprve když se tělo usilujícího stane dobře abstrahovaným objektem na ničem nezávislého subjektu, mizí jako významný faktor i životní pud, čili vzniká předpoklad pro stav evidentního vykoupení.

Vykoupení? Tento termín netřeba pojímat nábožensky. Stav vykoupení je totiž dosaženo ve vývojovém procesu uvolňování duševnosti od neovladatelných sansárových pulsů. Když je stav vykoupení zcela realizován, ví člověk, že je svoboden, čili neza-

¹ Celá práce byla uveřejněna v knize Květoslava Mínaříka Drahokamy 1.

sažitelný žádnou osudovou nahodilostí nebo nepřekonatelným přílnutím; to se právě dokumentuje stavem vykoupení.

Kdo mě tedy bude následovat, ať dbá velmi pečlivě na to, aby skutečně oddělil subjekt od objektu, vědomého sama sebe od koncentračního předmětu. Necht' nedovolí, aby svým sebevědomím propadl jakémukoli problému, jenž se snaží strhnout jeho pozornost na sebe. A rovněž tak ať nedovolí, aby ho fascinoval a nakonec upoutal nějaký smyslový prožitek, nebo aby propadl touze po takovém prožitku. Teprve tím bude bezpečen před duchovním pádem, jehož dosahy jsou ve svých důsledcích hrůzné. Necht' pochopí, že mystické snažení není pro zahrávání si s věcmi, jež probouzejí dočasný zájem, nýbrž že to je odpovědná psychologická záležitost, která rozhodne o dosažení a rozvinutí osobního štěstí nebo neštěstí. A když se bude řídit těmito pravidly pro mystické snahy, dosáhne štěstí, jež překryje i strast skrývající se za neujasněnými touhami.

Jinak ovšem musím říci, že mé realizace byly přehozeny. Druhá měla být první a první měla být druhou. To se stalo proto, že jsem neměl gurma. Odpovědný guru by totiž nikdy nepřipustil, abych usiloval o koncentraci, při níž tak mnoho záleží na rozdělení subjektu a objektu.

Mystické úsilí má totiž začínat zušlechťováním citů. Na to nestačí dodržovat morální předpisy duchovních nauk už během duchovního vývoje založeného na soustředování. V takovém případě jde totiž téměř vždy jen o formální mravní úsilí. K zušlechťování citů je třeba, aby člověk zapomněl na všechno, vyjma dobře se cítit jak subjektivně, tak i k druhým lidem a tvorům. Teprve za těchto podmínek dojde k zbožštění, jehož já jsem dosáhl až po dvacetileté nekompromisní bhakti; ta byla narušována od okamžiku k okamžiku právě výsledky mé první realizace, která měla být realizací druhou.

Je tedy nesmírně důležité zachovat správný postup: především se mravně očistit rozvojem dobrých pocitů a permanentním přáním všeho dobrého všem bytostem a tvorům. Teprve potom, když se tím dosáhne božské realizace, jejímž vlivem bude člověk provi-

ván dobrem a blaženostmi, může se bez nebezpečí nastoupit cesta systematického oddělování subjektu od objektu, sebe sama od koncentračního předmětu. To je vlastně koncentrací, která musí skončit realizací dokonalé abstrakce sebe, což je předpoklad vzniku a rozvoje „světla poznání“ v osobním, denním vědomí.

Pak teprve bude druhá realizace druhou a první první. Člověk tím bude uchráněn nebezpečí scestí, jež končí v šílenství.

1939 – 1950

* Karel Leder a Krista Ledrová
6.12.1943

Z prostého konstatování vychází najevo, že moje metoda vyžaduje jistý druh inteligence, R.¹ pak oddanost. A není mým úkolem tu kterou duševní kvalitu přizpůsobovati té které cestě. Nemám čas a námaha se nerovná užítku. Kromě toho: konám, co je v lidských silách. A říkám s Vivekánandou: jsem rád, že jsem na světě vykonal několik skutků dobrých, a jsem rád, že jsem vykonal na světě několik skutků špatných. A s Rámakršnou: jsem rád, že jsem poznal a pochopil Boha s podobou, a jsem rád, že jsem poznal Boha bez podoby. Přijď, kdo chceš, a napij se vody, které jedni říkají „jal“, druzí „pani“ a třetí „Wasser“. Ale neříkej, že ta voda není „jal“, nýbrž „pani“ nebo „Wasser“. Tím si zahradíš cestu k poznání. ...

Jsou lidé, kteří touží po tom, aby mohli žít v nebi, u paty božího trůnu. Já nemám takových tužeb. Jsem spokojen jako Buddha s existencí Prázdna a se schopností vstupovat do něj. Svět nechávám světu. Ať ze styku se světem povstává co dobrého, nebo nikoli. Vždyť je to stejně všechno smrtelné. Třebas to byl ráj nebo nebe. Jsem přece světem, ve kterém lze bádát až do rozložení posledních zhutňujících prvků. A to mne uspokojuje.

¹ Rudolf Rýdl. Viz seznam zkratk na konci knihy.

5.3.1945

Vážený pane Leder!

Důvěra v Nejsvětějšího vnuká v pravý čas pohnutku k řešení situace nebo problému. A není špatné, když člověk přijme podnět k řešení osobních záležitostí i z myšlenkového napětí v prostoru, vyvolaného psychosou davu. Tím chci říci, že stačí posečkati na vnitřní nutkání nebo se nechat strhnout davem v posledních okamžicích. – Já sám také nečiním nic k záchraně majetku nebo předmětů denní potřeby, ačkoli zdejší poměry nejsou tak odlišné od poměrů u Vás. Ostatně eventuální příval může zasáhnouti všude. A hledati před ním záchranu za každou cenu jest jenom vzdání se důvěry v ochranu Nejvnitřnějšího. Za to ovšem fyzický život nestojí.² Viděl jsem často otevřenou tygří tlamu, čímž jsem byl postaven před otázku pudu vnější sebezáchovy. Nakonec se vždy ukázalo, že šlo o otázku důvěry ve Světlo. Byla to pokušení, která se rozplynula jako dým, aby se nakonec ukázalo, že strach jest vždycky zbytečný. Neboť osud kráčí dále, ať se člověk bojí, nebo nebojí, a ať se snaží zachrániti svůj život pomocí zevní logiky, nebo nikoli. Tak jsem se naučil čekati na vnitřní popudy a podržeti duševní klid.

Situace se zdá býti zlá. Ale nevidím než Světlo. To je dobrým znamením. A jestliže nějaké zkoušky nás potkávají, jest to pak toliko vnitřní výchova pro schopnost podržeti toto Světlo. Podle dřívějších svých zkušeností vím, že se někdy náhle Světlo ztrácí a člověk se ocitá opuštěn prostřed bouře. Pak se dá žíti z důvěry. Říkával jsem si, že Světlo, které tu bylo ještě včera, nemohlo mne dnes zcela opustiti. A ukázalo se, že to je pravda. I to bylo pokušení, které pokládalo otázku důvěry nebo víry. Tak i nyní, kdy na jedné straně vidím zcela jasně neblahé předzvěsti do budoucnosti a na druhé straně Světlo, které jest živoucí předzvěstí ochrany,

² V březnu 1945 se blížil konec 2. světové války. Velení německých vojsk se rozhodlo vytvořit z Turnova opevněné město, o které se mělo bojovat. V tu dobu se tam kopaly zákopy a konaly další přípravy k obraně. Rodina Ledrova bydlela asi 200 m od německých kasáren, kde by patrně byly nejtuzší boje. Německá posádka tam byla až do začátku května 1945.

jsem klidný a bez obav. A věřím, že v tomto Světle budou uchráněni všichni, kteří v něm vidí přístav pokoje. Neobávejte se proto ani Vy. Nechte si poradit od svého rozumu, abyste si nemohl činit výčitky; jinak podržte víru v ochranu Nejsvětějšího.

Poslední dny jsem byl trochu nemocen a rovněž tak manželka. Předtím však jsem byl zdrav dosti dlouho.

O mystice napíši zase příště.

Zdravíme Vás srdečně

M.

21.9.1945

Po všech svých zkušenostech rezignuji ve snaze, již jsem si zvolil před devatenácti lety po spatření karmy nynějších pokolení ve snaze ukázat nové obzory trpícím lidem a pak je eventuálně uvést na tuto cestu. Pustil jsem se do zdolávání překážek se vši svou energií, znalostmi a šikovností, jichž jsem byl schopen, nehledě ani k tomu, kolik nesází mi to způsobuje. Byla to cesta potud zdárná a úspěšná, že jsem skutečně obrátil pozornost některých lidí, podle mého názoru kvalitních ve směru zevním i vnitřním. Ale jinak jest odpor světa až příliš strašný. Lidé prostě nauku znát nechtějí. Tančí nad propastí a jsou rozhodnuti zničit každého, kdo by je chtěl upozornit na tuto okolnost. A tu již já sám nevystupuji jako dobrovolně ustupující.

15.10.1945

Stojím před zjevnou skutečností, že není žádoucí ukazovati lidem jiné obzory než ty, které mají naplniti jejich smyslové tužby. Mluvil jsem o věcech mne zajímavých v Praze a bylo mi řečeno, že „tyto věci naleznou ohlas a místo (ovšem jako zajímavé a naprosto nové studium především), až budou ukojeny (dokonale) požadavky úplně zevní.“ (!) Skutečnost jest však poněkud jiná.

Jsme jako celek na cestě, která končí propastí, což ve mně vzbudilo obavy a způsobilo otřes, i když jsem jinak poměrně imunní proti předzvěstem zlého rázu. Válka měla způsobiti, aby lidstvo bylo za touto propastí. Zatím mohu jen konstatovat, že temnota a propast jest stále před lidstvem a tendence celé naší společnosti k ní jest vyjádřena slovy: dialektický materialismus. Těmito slovy jest asi dáována druhá odpověď lidstva na mou otázku Bohu, zdali by bylo lze hrozící nebezpečí odvrátit. – Ve smyslu snahy odvrátiti toto nebezpečí jsem byl potud činný, že jsem tvořil společnost lidí pracujících stejně jako já, a to s velmi realistickým pojetím významu a účinku těchto prací. Uvážím-li pak pečlivě všechny věci, nebylo hned tak člověka, který pracoval na tomto úkolu za okolností tak zlých, jako jsem já pracoval. ...

Pro mne to znamená, že stojím před novými překážkami, ba více – v začátcích. A z nitra se vybavuje úvaha, zdali má vůbec smysl pracovati pro druhé, když si toho ti druzí tak upřímně nepřejí. (Z toho vyjímám mizivou menšinu těch s opačným přáním.) Zdraví jsem již tomu dal a vzhledem k svým některým vnějším povinnostem musím konstatovat, že je více zatěžovat nesmím. ...

Teprve nyní se dovídáte všechno, co komplikuje můj osud a názor na věc. A jelikož dr. Kovář mne měl k tomu, abych jednal s Vámi, činím tak. Vážím si ho totiž více a více. On první označil jako dobré mé počínání, kterým jsem se začleňoval do společenského života v jistém smyslu, a to je mnoho, uvážím-li, že to odsuzoval p. Rýdl stejně jako dr. Procházka, Drtikol a jiní pánové, kteří byli dosti odvážní považovati se za měřítko nejšťastnějších a nejlepších řešení. Ostatně jich bylo škoda. Mohli mi pomoci. Např. dr. O. Eliáš, který měl velmi vlivné postavení a byl stejně vzdělaný v hermetických naukách a v magii (říkali mu „živý lexikon“), mně potom, když jsem mu řekl, jakým způsobem jsem uskutečnil „toto“ mysterium egyptských mágů, slíbil, že mému poznání bude razit cestu. Bohužel i on při velké čistce na vysokých úradech přišel o život. A já jsem v tom viděl nový realizovaný projev opačných přání těch, kterým záleželo na uplatnění „dialektického materialismu“. Podivné to cesty jedince a mnohých, zvláště magiků, kteří byli stejně poctiví v bádání jako domýšliví na svou domnělou moc.

* Ladislav Sekerák

22.11.1939

Svoboda ducha jest podmíněna správným postojem k prostředí, v němž se nalézáme. Chtíce, touhy a vášně, jež jsou jemnější přirozenosti, nechťejí se dát odstranit, protože povahově se vymykají naší vůli. Proto jest nutno je obejít. K tomu nám dopomůže vzdávání se všeho *v myšlenkách*, spokojenost s osudem (dobrým i zlým), ovládnutí výšlehů hněvu a udržování klidu za všech okolností. Můžeme jinak činiti, co chceme, a přece budeme svobodni, nepřilneme-li duševně k pozemskému. Říkám Vám to z vlastní praxe. I já mám vlastnosti, které z člověka dělají člověka, ale cítím se úplně svoboden, protože se nespojuji s hrubým světem city, myšlenkami, sympatiemi, láskou atp. A kdyby se stalo, že nějakým způsobem bych zničil vnitřní lpění a sklon k lásce k pozemskému, věřte mi, že by to byl můj poslední tah na zemské planetě. A protože si vážím žití v diferencovaném, protože jest možno druhým pomáhat a přemáhat zlo, čekám trpělivě, až sám osud odstraní to, co brání duši, aby vstoupila do nirvány. Naučil jsem se spokojenosti a lásce k osudu, a proto neexistuje snad události, která by mne donutila k akci, jejímž výsledkem jest svoboda, dosažená proti karmickému určení.

1950 – 1960

* František Antoch

31.1.1955

Povím Vám něco o sobě: bouře ustala. Po velikých úsilích a tlacích se konečně nic nepohne. A? – Mělo to být dříve. Nemylte se! Mystice rozumím od roku 1926. Od téhož roku jsem dovedl bytost ustalovat systematicky. A přece, aby se to stalo, musel jsem užít všeho důvtipu, energie, odvahy atd., abych udělal pořádek s konečnou platností v podvědomých základech bytosti. Teď tomu je. Téměř po třiceti letech skutečného probuzení. – Vy jste se ještě neprobudil. A probudíte-li se a budete-li jako já potřebovat tolik let na definitivní ustálení, kolik Vám bude? 150 let? Kéž se Vám do té doby dobře vede.

* Antonín Bajer

8.2.1952

Milý příteli!

Všechno, co dělám, je kvůli pořádku. Zdá se mi to zralé s ohledem na všechno. A konečně jsem k tomu svým nitrem veden a je možné, že hlavně proto, že to je zdravotně se mnou tak, jak je.

Snažím se, abych mohl být niterně spokojen, že jsem nic nezanedbal, kdyby přece jen zdraví mne vrhlo i duševně zpět. Ostatně jsem zatížen i zdravotním stavem manželky, která se mi zdá stále

na rozhraní k duševnímu zhroucení. Právě mně psala, že menses nepřestává, ale prý se šetří. V každém případě i odtud na mne přechází značné zatížení.

Pokud jde o Mílu, zdá se, že chce přispět k mé spokojenosti. Rýsuje se u něho všechno dobře, ačkoli se mi nezdá být neochvějný. Ale to jsou zbytky chybného počínání v minulosti, které mizí se zlepšováním. ...

Neměj tedy starost, pokud jde o mne. Zdá se mi, že si nemohu stěžovat na disharmonii. Nikdy jsem nebyl tak prost starostí o nauku jako nyní. A jelikož právě tyto starosti byly tak veliké, působily na mne zhoubně víc jak co jiného. Teď to zmizelo. A z toho důvodu se cítím i zdravotně tak, že je vše poměrně dobře únosné. Ovšem vím, že otřesy, které zanechaly stopy v organismu, budou doznívat s dalším rozvojem zdravotních poruch. Ale i s tím jsem spokojen. To znamená, že bych se nechtěl vrátit v životě zpět ani o krok, třebaže do lepších podmínek. Neboť nevím, co bych měl ještě dobrého očekávat od života. I překážky ze strany manželky se v celkovém rámci zdají mít poměrně dobrou tvář, když je porovnávám se vším v minulosti. A to všechno se mi zdá dobrou předzvěstí pro nauku. Můžeš-li tomu věřit, nebudeš mít starostí.

Nazírám na všechno vůbec tak, že mám právo si odpočinout. Z užšího hlediska vím, že ti, kdo se mne ptali na nauku, mohli dříve více získat a že dnes, vida před sebou duše otevřenější, nemohu již předložit nikomu to, co jsem dříve mohl předložit, protože považuji svůj nynější stav za znamení, že to být nemůže a nesmí. Z toho hlediska je mnohé prohráno, ale snad dosti vyhráno. Případá mi to, že osud nechce dát, aby vše po mně zůstalo jenom jasné. To jsou osudy těch, kdo hledají, osudy nauky, osudy celku. Ty sám máš předpoklady na být poznání, jestliže setrváš v nekompromisním úsilí. Zatím dbej jen toho, abys při úsilí o své zdokonalení nepůsobil na jiné jakkoli nepříznivě. To říkám proto, že ten, kdo usiluje nekompromisně, udělí často něco ze své tvrdosti, již uplatňuje vůči sobě, i jiným. To však jsou velmi jemně vystupující projevy, alespoň vzhledem k vlastním možnostem sebezpozorování. A také je nutno opatrně vážit všechny vlastní projevy, zda se nezdají být špatnými jenom proto, že ten který

člověk cítí příliš se svou zevní osobností. Z toho důvodu se musí dávat pozor na to, zda v jednání s jinými může mít člověk dobré svědomí, že jednal dobře v mezích možností a nezbytností.

Tak to by bylo asi všechno, co vyplynulo na papír. Snad se brzy budeme moci sejít a pak se můžeš zeptat, na co budeš chtít. Jinak nerad některé věci svěřuji papíru.

Pozdrav od pí L.

* Cafourek
22.12.1955

Pochopil jsem, že na problém mystického vývoje mohou nazírat různí lidé různým způsobem. Ale všeobecně se alespoň v našich krajinách zdá, že každý jej spatřuje v tom, že skutečná svoboda je uskutečnitelná jen prostřednictvím stupňování jáství. To znamená, že se zapomíná na to, že živé bytosti jsou pouhými kolečky velikého stroje, jehož pérem je karma. Z toho důvodu může téměř každý člověk, který se chce považovat za mystika, vyvozovat úsilí vystupňovat vědomí jáství do té míry, že se pak začne domnívat, jako by byl nejdůležitějším kolečkem ve vesmírném stroji. ...

Ve skutečnosti Minařík pochopil, že duchovní svoboda existuje jen za předpokladu, že se člověku podaří vymanit se ze soukolí stroje, poháněného pérem karmy; z toho důvodu je jeho úsilí založeno na eliminační metodě. – Minařík ví, že ať se člověk jakkoli důkladně obkluzuje přesvědčením, že je nejdůležitějším kolečkem ve stroji života, přece zůstává faktem, že toto přesvědčení nemá vůbec žádného vlivu na skutečnost, již je to, že je poháněn pérem karmy. Z té příčiny není u Minaříka spatřitelné stupňování jáství a též ani vědomí důležitosti toho kterého mystického pochodu, který je vždy jen přechodný. ...

Právě v poměru ke zrušení karmy může člověk zešílet v úsilí o vystupňování duchovního sebevědomí nebo se může zaklít do dokonalé lhostejnosti k problému vlastního začlenění, a přece zůstane skutečnost skutečností: zaponení člověka do soukolí stroje, poháněného karmou.

Problém vymanění se z mechanismu, jemuž vládne karma, je stejně složitý jako delikátní. Vyžaduje, aby člověk vyhladil své já nejen ve svém vědomí, nýbrž i ze svého organismu. Komu se to podaří, byť jen z určité části v důležitém úseku, ten rozpoznává stupeň duchovního vývoje jiných lidí podle pravdy a nikoli podle domněnek. ...

Vzhledem k tomu: pracujte, usilujte a neposuzujte.

* Václav Cimr

31.5.1955

Vzpomínám na rané doby svého „probuzení“, jež jako subtilní květina pravé zbožnosti bylo stále vystaveno zničujícím vichřicím urážlivého velikášství Weinfurterů aj.; nyní, kdy všechny mé duchovní hodnoty byly potvrzeny z jiné strany, stala se tato subtilní květina sekvojí. To mi vytyká např. Antoch; já se však již nemohu stavět tak, jako bych byl duchovní mrzák jim podobný, a tak říkám poctivě, že je tomu tak a nikoli jinak. To je v jejich očích moje velikášství, ale já se na to ptám bohů a nikoli lidí.

Poznal jsem, že žít duchovním životem znamená překračovat mnohdy zvyklosti, ale vím, že to může činit pouze ten, kdo netrpí mravními závratěmi. V tom případě se tak trochu držím pravé bhakti; dobrý kontakt s Bohem v běžném žití je nejlepším korektivem pro správné a nesprávné jednání. Ale lidé neznají Boha. Mají nějakého fetiše, jemuž říkají Bůh, a vzhledem k tomu nemají potřebný korektiv pro správné jednání. Proto padají tu nadutí pýchou, tu zase zlomení falešnou pokorou.

3.8.1955

Co jsem poznal mystiků, a přece jsem z toho míval kocovinu pro jejich: „To jsem již zažil...“ Domnívám se totiž, vzhledem k tomu, jak jsem pochopil život, že ti lidé vůbec nikdy neokusili stav, který

vzniká z výhradného zaměření na konání místo na prožívání. Ale co na tom! Víím jasně, že jsem svými zřeteli každému tak cizí jako platýzovi pták. To však neznamená, že bych se chtěl někdy pokusit o sblížení s nimi. Nosím v sobě strašné stopy ze života, a proto se mohu dívat na jejich touhu po prožívání a nikoli po snažení jako na strašný omyl, který je povede k tomu, aby měli stejně zbrzděné nitro jako nyní já. ...

Přítom jsem musel vzpomenout na to, že když pí L. prožívala mystický cirkus, vždycky mluvila o tom, co dělá a co má dělat, a nikdy o tom, co prožívá. Jak je lépe jednat s takovými lidmi. Jsou spolehliví a rozumní. Extatikové bývají rozumní podle toho, co jim nitro nabreptá! To je pro mne deviza, jíž se držím.

* Ernest Czató

25.11.1953

Je Vaší věcí, domníváte-li se, že jsem závislý na chorobě. Zdravotní můj stav se zhoršuje a nálada se lepší. Subjektivní stav nálady proti subjektivnímu stavu. Nebo si myslíte, že jsem slabomyslný a chorobou dnes podvedený. Tak pesimisticky se na svět nemusíte dívat. Je na světě více možností než pouhá závislost na neuvědomovaných faktorech. Ostatně jsem dělal jógu proto, abych veskrze poznal, a nikoli proto, abych uznal Weinfurtera, Mulforda, Bruntona nebo koho jiného. Ostatně tu hraje poněkud magický zákon. Míním totiž, že kdo chce zvednout metrák, musí nappnout svaly.

Osobní mystické úsilí se u mne změnilo následkem zkušeností v něm nabytých v teorii, která byla potvrzena Buddhou, Rámakršnou, Ghosem a buddhistickou školou severní. Nemohla však být potvrzena Bruntonem, Weinfurterem, Heranovou a ani tím pánem, co měl mystické stavy, a v nemocnici mu je z hlavy vytloukli elektrošoky. ...

Einstein, Kristus, Buddha, Weinfurter, Brunton atd. neuvařili kaši dokonalosti, jejímž snědením by člověk nabyl moudrosti, dokonalosti

a rozličných atributů božskosti. Všechno se platí. Jen ti dva posledně jmenovaní chtěli všechno řešit bez zaplacení. Tak se ocitli v albu podvedených podvodníků. Jejich učení je snůškou domněnek a nikoli zkušeností a tímto učením tlukou na dveře slabých, kteří by chtěli být nadlidmi s nízkými pudy a vášněmi zvířat.

26.11.1953

Nikdy jsem netvrdil, že Vy si nesmíte všímat těla a „trestat ho askezí“. Zůstává však problémem, zda zaplacení poznání tělesným zdravím nebo dokonce zdravím duševním je zavržení hodné. Když jsem vstoupil na mystickou cestu, nebolelo mne břicho, nýbrž nepoznání. Tak jsem byl pasivním, ustrašeným a trpícím živočichem. Teď jsem se dověděl, že stav mé choroby je kritický a jsem šťastnější jak Vy sám coby optimista, dokonce dosud fyzicky zdravý optimista. Tedy zase víc než jedna možnost v pravidlech žití pro filozofy.

Jaké následky na tělo, živočišnou činnost a žití ve světě měla ta „moje“ mystika? Povídal dr. B., že sleduje mou duševní čilost a jiné, co se nesrovnává se stavem mé choroby. Kdysi to říkal o pí L. A zemře (tělesně) každý. Dokonce ani choroby si nemůže vybrat. To proto, že dědici své karmy jsou tvorové atd. To znáte. Nebo pí L. Trpěla a možná že ještě trpí hypertenzními krizemi. Pravidlem náhlého zvýšení krevního tlaku je hrůza. Ona prožívala blaženost. Snad to pro Vás není ničím. Ale „hin se hukáže“! Ve světě. Domnívám se, že jsem měl veliký úspěch. To se ještě ukáže. A zlé? Bohužel že jen dobré, odmyslím-li si svůj způsob, který by nikdo z moudrých neschválil. Ale zase o to lepší výsledek. ...

Povím Vám malou epizodu. Po jakési příhodě jsem zavolał Mára a chtěl jsem se s ním přátelsky dohodnout, aby sestoupil níže, aby byl lidmi poznán. Ale on zaskvíl větším leskem než sám Brahma. Ukázal na mé srdce, jaksi zraněné, a naznačil: „Co ty můžeš?“ Tak jsem zmlkl. – Víte, co to znamená? Nepodařilo se mi až do tohoto okamžiku připravit půdu pro krácející, aby poznali dobro od zla a tím ovšem pravdu ode lži apod. Snad později.

* Ján Jamnický

11.2.1954

O rozdílech v realizaci bych snad mohl něco říci:

Dr. K. našel v sobě světlo, které se v něm objevilo, teď ho dále rozvíjí a přičiňuje k němu božské. Pí L. svým životem si učinila božství téměř hmatatelným a pak jednou ho takové rozpoznala a teď se stará jenom o ně. Spiro žhavou touhou po vyšším, ale pro něho neurčitým, vyvinul v sobě touhu do té míry, že dosáhl ozvy toho vyššího. Ježto to však neměl určité, jeví se v něm jakési náporů přichylností k rozličným věcem, a proto mu bude trvat nějakou dobu, než se probudí docela. Hejhal silou nahmátl božské a rozpoznal ho, ale jelikož v takovém stavu nemůže setrvávat i po jeho dosažení, pak dočasně utlučená živočišná přirozenost se jednou znova přihlásí, aby mu kladla léčky a případně ho uvedla v omyl, pokud jde o nástroje. To se právě potvrzuje, protože podle jakýchsi celkem důvěryhodných řečí začíná milovat holky, rum a kouření, které konečně nikdy neodložil. Rýdl prostě uviděl božství ve tvaru, rozpoznal ho a začal žít dále, o nic jiného se nestaraje. A Tys jednoho dne v sobě našel cosi uspokojivějšího, klidnějšího, jakousi jistotu a ta se v Tobě teď rozvíjí. Jenomže to nechceš za TO uznávat a klaníš se nedokonalosti.

Tvá zamilovanost je z hlediska duchovnosti dvojitá tvář. Zdánlivě Tě udržuje v tom, co jsi při realizaci našel, ale také Tě vrací do světa bolesti, snad aby Tě zničila. Nauč se stav chytaný zamilovaností držet bez této opory. Tak budeš stát na vlastních nohách a rozpoznáš klam. ...

Meyrink kráčel nad propastí světa a Boha, kdežto Rámakršna, když našel Boha, svět správně odmítl. Jemu to vyšlo. A Ty dnes nemáš nervy na Meyrinkovu cestu.

7.8.1954

Dr. B. má asi jiné mínění o mém duševním zdraví, ale já vím, že mohu žít jako člověk takto zdravý jedině proto, že seč jsem, jsem

otevřen božským světům. Prošel jsem totiž extrémní výchovou a to ve mně zanechalo stopy ve formě jistého stupně otevření se světu. Z toho mohou vzniknout pro druhé lidi oslnující momenty znalostí atd., ale v každém případě to je pro mne držení neuzavřených dveří púrot dobývajícímu se tygru.

Věděl jsem vždy, že poleví-li zevně mne drtící osud, dosáhnu usmíření, protože jsem byl zbožný. Můj život nebyl zbožňováním, nýbrž jediným a mocným výkřikem po Bohu a tento faktor nemohl než přivodit rovnováhu. V zevním projevu jsem ovšem nemohl nikdy se projevat jako člověk věřící a zbožný, protože každá forma, jíž bych mohl projevit svou víru a zbožnost, by byla jenom nejvýš falešným pazvukem. A tak jsem žil nikým nepoznaný vnitřní život, který snad mohl tu a tam někoho oslnit, ale jehož zřídlo odhalit nemohl.

Žil jsem tedy život úsilného cvičení, ale navíc život prudké zbožnosti. Chápal jsem, že se člověk musí opírat o bezbřehé, respektive kosmické božství, jestliže v prudké kázni jógické nemá narazit na bludy, pocházející z našeptávání osobnosti. Díky tomu jsem vyrovnal z bytosti tryskající oslnivé momenty, jež přicházejí vždy, když člověk uvede svou bytost do tísně velikou kázní. ...

Jsou lidé, kteří se domnívají, že jsem velký. Ale to je omyl. Já jsem také malý. Mimo dobu, kdy se ve mně plně rozvinulo božské vědomí, se dovedu cítit jako ten nejmenší, jenž potřebuje stále ochrany. A to je také moje svoboda. Víím až příliš dobře, jak je nebezpečno žít ze vzpomínky na okamžiky moci. Byl-li jsem před chvílí Bohem, proč bych nemohl být právě nemohoucím člověkem? Chtěl jsem Tě, Bože, proto jsem Tě dostal a stal jsem se Tebou, ale mnoho starostí mi může udělat to, abych dovedl být malým a nemohoucím, když tu není Boha, nýbrž tu jsem sám, odkázán na železný zákon karmy.

Lidé nedovedou žít. Vdechli-li jednou Boha, žijí pořád v tom oslnujícím momentu, ačkoli jsou již dávno na poušti. Je třeba zapomínat. Je třeba se znovu a znovu nacházet cele v přítomných podmínkách a zírat pečlivě vpřed do božství, abychom nezírali do světa nebo do chtění. Jenom tak se můžeme dočkat nové až k Bohu nás vynášející vlny. ...

Vše dobré chtělo tomu, že jsem dosud zde jako člověk duševně nezničený. A před mým zrakem se konečně vynořuje předzvěst pokojné smrti. To považuji za dobrou mzdu. – I Ty bys ji mohl získat. Chce to jen v mezích únosnosti žít v kázni jediného zřetele a neohlížet se po tom, co se Ti nedalo.

* Otto Jeřábek
Říjen 1952

Na ryzí Cestě k ideálu nejvyššího uskutečnění nejde ani tak o tradiční mystiku s polohami, koncentracemi a strnulými mravními zřeteli jako o vystižení ideálu dokonalosti na lidské úrovni a o jeho uskutečňování jeho přijetím do vědomí a v zevním životě zařizováním se podle jeho požadavků. Dokonce naopak: jestliže tradiční mystika je uskutečňována tak vehementně, že všechen zájem snažícího je upínán k vlastní osobě (pro mnohost toho, co má uskutečnit), musíme ji považovat za škodlivou, protože osobnost silící. Se zřením k této mystice kráčí rychleji ten, kdo se stará o to, aby mu božský ideál neutekl.

Tím nechci říkat, že se nemá cvičit soustředování aj. Ale cvičit se má jen tak, aby božský ideál tím více vystupoval; zážitky nemají být uvažovány. Tak je začata cesta hlubšího zvnitřnění, na níž se člověk seznamuje se zákony karmy, aby pak poznal, že všechny tyto znalosti nejsou k ničemu, že prostě dostačí život, v němž vědomí je pevně zakotveno v božském. Věci ovšem nejsou tak jednoduché. Jednou si člověk ve své bláhovosti usmyslil, že je mu třeba vědět a mít mystické schopnosti, a proto se vydal na mystickou cestu, a potom mu už nezbývá, než aby ji prošel ve velkém kruhu k sobě samému v klidném, tichém, božském vědomí. Proto řekl Vivekánanda: „Modlete se za mne, aby se má práce zastavila a já vešel do klína Božské Matky.” A tak i Vy jděte s tímto vědomím (že musíte jít) a jděte tam, kde naleznete sebe v božské přirozenosti.

* Berta Odehnalová

26.6.1952

Mínila jste, že je těžkým hříchem, jestliže paní L. byla u sv. přijímání. – Jestliže mystik žije správně oddán Bohu a na základě spásné mravnosti s ním spojen, zažívá jeho sestup ve svou bytost asi tak, jako světský člověk zažívá smyslové dojmy z kontaktů svých smyslů s věcmi smyslového světa. A jestliže ve svém prožívání nenalézáme ničeho, až na „zažití“ smyslovými dojmy, pak toto „přímé zažívání Boha“ je opravdu více než to, jež může být zprostředkováno svatým přijímáním – uvažujeme-li ovšem jiný postoj přijímajícího než postoj mystiků k Bohu, tedy rozptýlenost, světské myšlenky etc.

Z tohoto hlediska by paní L. jistě více hřešila přímým zažíváním Boha než svatým přijímáním. Nebudu-li mluvit o ní, nýbrž o mysticích, kteří nežijí mravně tak bezvadně, a přece mohou zažívat Boha tak realisticky, jak toho nemůže ani kněz, jenž je v zajetí všelijakých nesprávných názorů, pak je opravdu těžko určit, co zde je hříchem. Mluvil jsem s Vámi o tzv. milosti, jíž jsem byl účasten v kostele při svém ohnivém křtu. Mám zato, že málokterý kněz by našel vysvětlení, proč já jsem tuto tzv. milost mohl zažít tak realisticky, ačkoli nejsem křtěný, kostela jsem se v mládí bál jako mučírny vrahů a moje mystická cesta počínala hledáním nejhořejšího plus živoucího života, neboť moje srdce bylo vyprahlé pro existenci víry v Boha podle křesťanských tradic.

Mám zato, že otázka spasení je více otázkou živoucího vzepětí všeho vědomí a vší bytostnosti člověka k ideálu nejvyššího dobra, lásky, pravdy a vševedění, k ideálu očištěnému ode všech nánosů lidských náklonností, než otázkou správného postoje v sebe uzavřené bytosti, byť jsme jí připsali atributy Pána všeho. Neboť tento dualismus způsobuje snadno, že člověk zakolísá ve víře, že je celý boží. Pak ponechává Tvůrci tvrdost trestajícího a sám sobě něco z toho, co je boží, neboť to bylo Bohem stvořeno.

Máme být božími dětmi. Máme vědět, že co jsme, jsme božím stvořením, a že to vše máme dáti Bohu; tam, kde máme zato, že to

Bohu nevyhovuje, tak proto, aby to Bůh proměnil k svému obrazu, a tam, kde zjišťujeme, že jakž takž to boží může být, tedy zase tím způsobem, že Mu to dáme ve formě modlitby oddanosti.

Analyzujeme-li víru, dospějeme k těmto závěrům: nezničitelná víra, která vrcholí až v tvůrčí moci, může vzejít jenom v člověku, jenž zažil a viděl. To vše dohromady buď nezasvěceným vírou, která rozvazuje pouta, ruší veškerý zákon a poskytuje možnost předstoupit až před boží trůn. Ale této víry se nedomůže nikdy ten, kdo ji opírá o rodovou tradici uznání existence Boha a jakous takous snahu nedostat se do rozporu s články věrouky církevní. Musí se mít zato, že zde si člověk pro sebe ponechává až příliš z přirozených bytostně lidských tendencí. Víra se stává mátohou, kdežto „přirozené lidské tendence“ mocnou silou. Nemůže dojít k zažití Boha, ať již pomyslného, nebo nadpomyslného. Nábožnost se stává kýváním něčemu.

Říkal jsem Vám o jistém kanovníkovi, na němž již před jeho smrtí jsem poznal, že jest mezi bohy. Přesněji podle mahájány mezi pokojnými bohy, kteří podle mého úsudku jsou velmi mocní, protože jsou „bílí“. Tož tedy: ten kanovník byl kněz. Neznal nic z mahájánové nauky. Věřil podle katolické věrouky. A navíc na povrchu nebylo prý na něm patrné, že by byl zvláště zbožný atd. Co z toho vyplývá? Jako kněz žil asi vzdálen světským myšlenkám a naopak modlitbami pozvedal všechnu svou duši k božím výšinám. Zákon o příčině a následku způsobil, že ještě před svou smrtí dosáhl spravedlivého zařazení mezi bohy vysokých hodností, aniž forma víry mohla způsobit, aby se dostal do nebe podle představ jeho vlastní víry.

Dedukujme z toho, že církve má být strážkyní duchovního života, ale že si nemá osobovat právo někoho do nebe pouštět nebo jej z něho vylučovat. Zákony života, snah, tendencí a mravnosti mohou být poznány jen výjimečnými zřeci, jichž se církvi nedostává. Jen proto je lépe stát stranou s poznatky zákonů duchovního života. Věčné hádky opravdu obzor jen zatemňují. A přece by mělo být vždy věřícím jasno: ten, který vládne mnohostem životních jevů a jejich vývojovým zákonům, má mnoho vrat, jimiž vpouští

ty, kdo mu jsou zcela oddáni a kdo žijí život odříkání se světa. A spása, vím, čeká vždy jen na ty, kdo spásně žijí.

14.10.1953

Ještě dnes tu stojím jako člověk, o němž mnozí mají domněle správné a nezvratitelné mínění, že stojí na docela jiné základně, než na které stojí opravdu. A zatím jsem se živil vírou, vírou jsem prorážel, vírou budoval a vírou dospěl na pevnou základnu, na níž se konečně celý můj život rozhodne. To vím a není pro mne dalšího překvapení.

Co jsem tedy viděl? – I nejzbožnější člověk je roztržen ve dvě, neboť žije většinou více než padesáti procenty sebe sama světu a ostatním, jedná-li se o opravdu zbožného, Bohu. Já sám jsem nikdy nebral „rozum do hrsti“, měl-li jsem řešit problém zevní existence, neboť jsem se vždy domníval, že Boží velebnost v kosmu rozumí životu lépe než já. A tak jsem se živil z této oddanosti. Ale nikoli dobře. Každý krajíček chleba v době před rozhodným obratem jsem dostal na hranici katastrofy. Jenomže jsem se za tak mnoho nepovažoval, aby se katastrofa nesměla dostavit. Tak z posledních fondů jsem konečně vybudoval víru živou a tvořivou. A dnes stojím jistě.

Chci tím říci, že každý zbožný člověk, jenž donutil Boha, aby k němu shlédl, dospěl také tam, kde mu bude musit dát všechno. A zatím člověk dává Bohu něco a jinak používá rozumu a všech svých duševních schopností, aby se živil jako člověk bez víry. Proto ty zkoušky, které jsou ohněm, jehož tavná moc ukáže, zda přičylnost k Bohu byla stoprocentní.

Viděl jsem ty lidi. Padali na cestě a byli z ní odváti jako pápěří. Jiní zase ztratili úsměvy na tváři, kterými až dosud Bohu kynuli, věřice v Něj a doufající. A tak byli také odváti. Neboť právě až po zkouškách může člověk říci, že je věřícím. Do zkoušek je jen uznávajícím.

Osud Vás postihl a já jsem věděl, že právě uhodila hodina nastávajících zkoušek. Kéž byste se mohla živit vírou. Fyzicky i duševně. Ale než se to stane, musí vymizet svět z duše. To je těžké. A člověk

jen tím může vyhrát nebo prohrát. Víte, jak to vypadá? – Domnívá-li se člověk – není-li tak šťasten jako já, aby Nejvyšší světlo dopustilo, aby svět byl z člověka vytrhán proti jeho vůli – že svět nelze opustit, pak Bůh myslí, že je to velice těžká choroba duše a přikročí jeho poddaní, aby jej z něho vyřezali. A to zase bolí. Jenže Bůh pro to nemá pochopení, protože věřící musí být konec konců zdravý, aby mohl svítit v nebi nebo se stal diadémem v koruně Nejvyššího. Proto Vám život začíná. Život, z něhož bude odstraňováno všechno, co jako věřící jste až dosud s sebou nesla. A rychlé odložení břemene je pomožení si. Bolet bude ovšem vždy to, co nebylo odloženo včas. Ale člověk může být zachráněn v okamžiku nejpоследnějším. Proto obrácení včas je zmírněním zkoušek. A přijme-li člověk boží navštívení ve zlém jako navštívení v nejlepším, pak prorazí pekelnými branami vstříc božskému.

* Ladislav Sekerák
26.4.1953

Ty mé tzv. těžkosti jsou kapitolou samou pro sebe. Asi bych je neuvažoval, kdyby mohlo dojít k dědictví mystické nauky tím způsobem, jaký bych považoval za dobrý. A to mi zatím nevychází.

Uvažuji-li Vás dnes jako snaživce nejvážnější, prozatím dokonce s čáhou na úspěch, připadáte mi v tomto světle jako jediní. Pro dnešek míním vtělit nauku do knihy.¹ Z praktického hlediska zdá se za pí L. propast, již alespoň zatím nelze překlenout. A já nejsem z těch, kdo dovedou věřit v dobré, až přijde v budoucnu čas. Po té stránce je jasná situace; mně se jen nechce zcela rezignovat.

Mluvil-li jsem o tom, že Vás uvažuji jako nejvážnější snaživce, chci Vám tím říci, že zatím pro Vás není problému z nedostatku poučení, které byste potřebovali. Opravdu vážná snaha takový problém řeší svým způsobem. Můžete být proto klidní.

¹Beseda bohů.

Mluvil jsem vpředu také o přenesení všech zájmů k mystickému úsilí. Chtěl bych doložit, že totéž si mohou myslet i jiní ze snažících se. Jenže dokud nedosáhnou odvrácení všeobecného a vlivem toho nepocítí „božské doteky“, v lidském smyslu hluboké uspokojení, pak svou snahu přeceňují.

8.5.1954

Vy jste zvolili cestu dobra. A zvolili jste dobře. Neboť nemůže člověk chodit cestami dobra, aby jednou dobro nerealizoval. A že to nejde vždy podle přání člověka realizovat brzy? Jak by mohl člověk myslet, že již se má dobré dostavit, když touhou po něm dokazuje své sobectví? Zpravidla se člověk nemůže hodnotit. A tím propadá zkoušce trpělivosti na cestě k dobru. Já jsem se rozhodl jít po cestě dobra na věky, nestaraje se o odměnu za to. Tak jsem dobra účasten. Ale nepovím, že teď již mám dobro. To by byl okamžik, kdy bych ho zničil. Neboť život je dobrý jen potud, pokud člověk dává nejvíc, co může, a přijímá, jen aby mohl dále dávat. V tom případě se člověk stává studnicí, která má dobrý pramen, jenž se nedá snadno vyčerpat.

Zdá se, že chápete tuto zákonitost, která je nepříjemnou, pokud člověk počítá čas. Naučte se tedy ho vylučovat z okruhu skutečností pro Vás významných. Jděte, nic nečekající, ale přece rozhodnutí setrvat na cestě dobra třeba až do posledních dnů světa. Břemena padají, jsou-li neúnosná. To je dobrý zákon. Když se člověk rozhodne podle toho jednat, dospěje k hledanému duchovnímu obohacení, poznání a případně vykoupení.

27.5.1954

V posledním svém dopise jsem samozřejmě neprojevil nevlídný pocit, nýbrž spíše pocit nepříjemný mně samému, že hraji roli v přátelských svazcích druhých lidí. Raději bych nerozhodoval

v ničem a zůstal stranou všeho, aby se mohl skončit každý záchvěv karmy. Víím však, že to není docela dobře možné, alespoň zevně. Aby se to vůbec mohlo uskutečnit, musí být člověk vnitřně tak učeněn, aby k souvztažnostem v jednání nedocházelo. Je to jistě obtížný úkol, ale tak jako jsem programově činnost rozvinul, tak ji také programově skončím.

16.9.1954

Všechno se včas dostane samo na povrch. I když se lidé domnívají, že v pořádném kruhu mystiků musí docházet k překvapivým momentům odhalení, přece tomu tak nemusí být. Ostatně co se mne samého týče, měl jsem vždy k tomu odpor a životní zkušenosti mi mnohokrát potvrdily, že se tím vedenému člověku nepomůže ani v nejmenším. Mystika představuje kázeň na poli skutečného života a ti, kdo chtějí opravdu poctivě jít, nepotřebují být překvapováni žádným odhalením. Víím o té věci, že mystika má představovat školu, kde ten člověk, který má jiným lidem radit, musí znát dobře svou nauku a odevzdávat ji bez doprovodu jakýchkoli kouzel. Jinak by v takovém případě, jaký mi připravilo období uzavírání účtů životních, nemohl člověk nic dát – já víím, že mohu být prospěšnější než dříve, protože, řečeno podle pravdy, znám vše, abych mohl ukázat člověku správné východisko do cíle nebeského nebo absolutního. A tu mohu kontrolovat postupy.

Poctiví lidé tedy nepotřebují odporných jasnovidců, protože krácejí v mezích žádoucích podmínek, a když z nich vybočí, pak se k tomu sami přiznají. Vy jste přišli včas, a proto je situace pro Vás oba lepší. Trvalo by totiž určitou chvíli, než bych dospěl k výstražným znamením, a pak by nešlo dělat nic jiného než ničit vztahy. A trvalo by to proto delší dobu, že nejsem povinen podezírat, nýbrž žít v míru člověka spokojeného a věřícího.

1960 – 1970

* Roman Hrdý

12.10.1967

Nekompromisně stojím na stanovisku, kterým de facto vyznávám cestu „dávat, aby mohl člověk také případně brát,” a stavím se proti životnímu názoru „brát, aby si člověk mohl ponechat” ...

Jsem karmicky velmi starý člověk. Zkušenost – snad možno říci – věků mě nejprve vehnala na cestu „dávat, abych mohl případně i brát”; pak jsem si zkušenostmi ověřil, že tato cesta v sobě skrývá mnohé, co je pro jiné snad pátou, snad až desátou dimenzí. Víím ze své zkušenosti o tom, že všichni lidé hledají stavy, které se vyskytují právě jen na této cestě života, ale jsou nesmírně zaslepení vžitou doktrínou, a proto stále hájí názor, že správné je „brát, aby si mohli ponechat”.

Když budu mluvit o sobě: ti, kteří předcházeli, prošli také cestou „dávat, aby případně mohli vzít nebo dostat”. Mezi nimi se vyskytli buddhové, kteří „brát, protože dávali” redukovali tak, že své já zcela ztratili. Ti, protože nepatřili mezi blázny, kteří po ztrátě já se musí nechat šokovat, překročili i oblast samozárných bohů do sféry, kde síly tvořící bytí jsou již lépe vyváženy, tam, kde existuje pro každou bytost, pro bytosti jakékoli sféry, pouze neznámý svět.

Vy byste chtěl „červený kámen”. Ten se také může stát kamenem v ledvinách. V tom případě ovšem neléčí ani nevytváří nekonečný tělesný život, nýbrž – v příznivém případě – může jen opatřit další, těžko již snesitelnou životní zkušenost, že všechno kromě Boha milovat a sebe všemu dát je marnost. ...

Je-li totiž život stromem, pak jeden druh lidských bytostí tento strom obdělává, druhý buď jen češe, nebo i rve jeho plody. Jenže kdo obdělává, musí se hrabat v zemi a tam přijde často na ty zajímavé zákony, které by mnozí ze stále česajících také chtěli znát, aby mohli česat nebo rvát plody stromu života z lepších pozic než ti jiní, kteří často ze stromů padají, nohy si lámou etc. etc.

Máte tedy možnost volit. Mezi těmito česáči nebo obdělávači. Já jsem jedním z obdělávačů. Zním moc dobře potenciální osudy obou, a proto jsem nekompromisním obdělávačem. Na to jak lépe a s výhodami česat nechci odpovídat, a proto volte. Dejte se do učení buď česáčů, nebo obdělávačů a nemyslete si, že lze své učitele získat z druhého tábora.

13.11.1967

Snad jsem Vám již řekl, že mi bylo dvacet let, kdy po realizaci nauky jsem měl ještě ve svém srdci cosi, co když vyšlehávalo, jevilo se jako neúplné uspokojení. Tak jsem zaklínal. Vesmírná konečnost pro lidský zrak pod tímto zaklínáním přijímala tvářnost Nejvyššího, Tvůrce světa, a protože můj instinkt byl ryzí, brzy jsem tuto tvářnost zaklínal do vesmírné konečnosti pro lidský zrak. Od té doby ve mně něco jako popud hledat už nevystoupilo. Proto nemám zájem si lidi podrobovat, ale zachoval jsem si zájem dovést ty, kteří chtějí, k témuž vychladnutí. Pak už nezajímá alchymie, kabala, okultismus, prostě nic kromě tendence života, která musí mít za cíl absolutno. A – cestu znám velmi dobře.

* Alena Jamnická
1962?

Já sám jsem dosud nedospěl tak daleko, abych chtěl opustit zemi v tom smyslu, že „by mne nebylo více“. A všechno nasvědčuje

tomu, že se mi podaří setrvat v „prostorách země“ našeho kontinentu, který dosud nehostí nikoho z živých nebeských buddhů. V těchto prostorách, jak jsem již řekl, jsem sice našel Meyrinka, ale ten se tu zdržuje z jiných důvodů. Jde ještě za životními zkušenostmi a to ovšem u těchto buddhů není. A tím konečně dospíváme k vysvětlení onoho zvláštního jevu, kterého byl svědkem Ossendowski při audienci u císaře Mongolska. Tento císař se náhle zvedl a odebral se do zvláštní místnosti, kde nikoho nebylo; až za chvíli slyšel Ossendowski mluvit císaře Mongolska, živého buddhu, s buddhou nebeským.

Jak se to mohlo stát? U určitých lidí je přirozeným jevem živá víra, která obohacuje pro běžné lidi prázdný prostor jejich vidění bytostmi duchovního světa. Když se tato živá víra týká věcí a oblastí nebeských, pak se člověk může setkat se znalci cesty, kteří dosáhli vykoupení určitého druhu. Je však nabíledni, že v tomto případě nestačí poslat dopis s adresou, nýbrž adresáta musí hledat toužící dobře a správně hledající nitro.

3.4.1970

Mně osobně nauka pomohla tak, že se mi zdá všechno proti ní malicherné. Nedávno jsem řekl Zoře: „Mezi mnou a ostatními je nepřekročitelná hradba a to je skutečnost, že jsem obětoval pro mystiku existenci, a to bez výhrad.“ Tato skutečnost mne činí nechápavým k některým problémům jiných, jimž tolik záleží na tolika věcech, že se už neví, zda je jejich snažení opravdové nebo komediální.

23.4.1970

Řekl jsem nedávno Zoře – snad dokonce v souvislosti s Vámi – že mezi mnou a ostatními lidmi je nepřekročitelná propast. Žijeli totiž každý proto, aby se živil, já jsem žil jen proto, abych poznal.

To má své důsledky. Řekl jsem Zoře i to, že jsem se musel živit vírou a i přesto jsem se dostal do situace, kdy jednoho dne jsem musel starost o rodinu odevzdat Bohu, protože jsem jednak chtěl setrvat na Cestě, jednak jsem byl se svým rozumem v koncích – totiž jak uživit rodinu. Předložil jsem tuto záležitost Bohu tak, že se starat musel, protože jsem hrozil, že se stanu strašlivým drtičem všeho, co bude v cestě k mému vymyšlenému cíli.

Není-li někdo schopen věci takto řešit, je-li v zajetí domněnky, že jen on sám se musí o sebe starat ve věcech vezdejšího chleba, pak tuto strašlivou propast nepřekročí. Na to myslíte, když uvažujete o různých alternativách jak dále v mystických věcech.

Osobně – věřte mi – bych každému v té věci rád pomohl. Ale to už by bylo mimo rámec mé původní myšlenky být osvobozen. A tak bych se mohl dostat do karmy, z jejíchž klíčků bych se sotva kdy vymotal. ... To, co jsem řekl, je pouze poukaz na obtíže, které se tu mohou vyskytovat. A právě s ohledem na tyto potíže jsem uvažoval o stmelení kolektivu lidí, v němž každý jedinec by se mohl opřít o kohokoli druhého.

* Vojtěch Katina

1969/1

Snad je to dobře, když se zajímáte o osobu autora mystické příručky, která Vám je k nějakému užitku. Skutečnosti jste ovšem nemohl vystihnout, a proto stručně vypisuji.

Narozen 21.2.1908 v Litvínově. Do školy jsem chodil pouze 4 a 1/4 roku, z čehož jsem ještě asi jeden rok vynechal. Začal jsem jógu v době, když jsem se učil třetí rok pekařem. Realizace jsem dosáhl za 1 a 1/2 roku; 14 dní před realizací jsem se seznámil s pí Jiráskovou a tím jsem se dověděl, že existuje Weinfurterova škola. Po realizaci se u mne vykrytalizoval životní a světový názor, který nebyl potvrzen ani mystikou ani jógou ani žádnou jinou školou mystické povahy. Byl jsem totiž neobyčejně tvrdým realistou.